

nomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for hvilke særlige ordninger, der vil kunne indgås aftale om.

Økonomi- og erhvervsministeren kan efter betalingsmiddelovens § 1, stk. 7, bestemme, at § 14 ikke finder anvendelse på dansk og udenlandsk udstedte internationale betalingsmidler.

Forholdet mellem betalingsmodtager og bruger

Det foreslås at forbyde forretninger i den fysiske handel at opkræve gebyrer direkte af de kunder, der betaler med et dansk udstedt betalingsmiddel. Økonomi- og erhvervsministeren kan som nævnt undtage internationale betalingsmidler fra denne bestemmelse, jf. § 1, stk. 7. Ved den administrative fastlæggelse af, hvilke internationale betalingsmidler, der skal undtages fra forretningernes forbud mod at overvælte gebyrer på kunderne, vil der bl.a. blive taget hensyn til, at reglerne er i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige forpligtelser, og at sammenlignelige betalingsmidler ligebehandles.

I det omfang forretningerne betaler abonnement eller anden form for gebyr til pengeinstitutterne, vil konsekvensen af forbudet mod overvæltning i den fysiske handel være, at gebyromkostningerne til betalingsmidler finansieres på linie med forretningernes øvrige driftsomkostninger.

En bestemmelse om forbud mod overvæltning vil svare til den praksis, der har udviklet sig i flere andre europæiske lande. I f.eks. Sverige er det op til pengeinstituttet og forretningen at aftale, hvorvidt gebyret må overvælttes på forbrugeren. Det er ofte en del af aftalebetingelserne fra pengeinstitutternes side, at forretningerne ikke har lov til at overvælte gebyret direkte på forbrugeren (No-Discrimination-Rule eller NDR).

3. Forholdet mellem indløserne

Pengeinstitutterne kan aftale en ny intern fordelingsnøgle efter ikke-diskriminerende kriterier, som svarer til fordelingen mellem pengeinstitutterne i Dankortaftalen fra 2003. Pengeinstitutterne vil herunder også - af hensyn til de små pengeinstitutter - have mulighed for at centralisere indløsningen.

Det forventes endelig, at Dankortaftalen fra 2003 med de ændringer, der følger af Dankortaftalen fra 2005 samt nærværende lovforslag, videreføres uændret.

4. Ændringerne efter 2009

Den lovændring, der blev vedtaget af Folketinget i juni 2003, jf. lov nr. 459 af 10. juni 2003, og som pr.

1. januar 2005 gav pengeinstitutter ret til at opkræve et gebyr på maksimalt 0,50 kr. pr. transaktion af betalingsmodtager, når bruger betaler med et betalingsmiddel, der er forsynet med chip, gælder ifølge lovændringen frem til den 31. december 2009. Herefter ændres § 14, så pengeinstitutterne kan opkræve et omkostningsbestemt gebyr af betalingsmodtager. Gebyret skal efter de gældende regler fortsat være et fast beløb i krone og øre, men der vil ikke længere være et fast loft over gebyret. Det er dog fastsat i forarbejderne til bestemmelsen, at gebyret som udgangspunkt kun kan dække op til halvdelen af omkostningerne af betalingssystemet.

Nærværende lovforslag indebærer, at abonnementsbetalingen fortsætter efter den 1. januar 2010, og at den gældende ændring af § 14, der skulle være trådt i kraft den 1. januar 2010, ophæves. Beregningen af abonnementsordningen fastsættes også efter 2010 administrativt af ministeren, men således at beregningen af det årlige abonnement fastsættes ud fra omkostningerne ved driften af betalingssystemet, jf. de specifikke bemærkninger til lovforslagets § 2.

Det foreslås, at forbudet mod, at betalingsmodtager opkræver gebyr af bruger af et betalingsmiddel, også gælder efter den 1. januar 2010.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer ikke nogen økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Omlægningen til abonnementsbetaling vil give pengeinstitutterne en gebyrindtægt på 125 mio. kr. i 2005. Det var forventet, at opkrævningen af gebyret på 0,50 kr. ville give pengeinstitutterne en indtægt på mellem ca. 190 og 200 mio. kr. i 2005. Omlægningen vil således betyde, at pengeinstitutterne skal dække mellem ca. 65 - 75 mio. kr. mere om året end ved den gældende ordning. Derved dækker pengeinstitutterne hovedparten af omkostningerne i dankortsystemet.

Lovændringen medfører, at forretninger og andre modtagere af Dankort vil få en udgift på 125 mio. kr., som de ikke vil kunne dække ind ved at opkræve gebyr direkte af kunderne, der betaler med et betalingsmiddel. Såfremt hele gebyret skal dækkes ind via priserne, vil det betyde en prisstigning på ca. en halv promille.

Lovforslaget er sendt i virksomhedspanel med henblik på en vurdering af de administrative konsekvenser for erhvervslivet.